

[Justitsministeren.]

Dødsdommen, og hvis Manden saa alligevel er uskyldig, gøres der altsaa noget, som aldrig kan oprettes.

Derfor bør man undgaa Dødsstraf, naar det overhovedet er muligt. Man kan efter min Mening kun have tilstrækkelig Grund til at bevare Dødsstraf, naar man mener, at der i Dødsstraffens Tilstedeværelse ligger et Generalpræventiv, som et Samfund i vore Dage umuligt kan undvære. Men for det første mener jeg, at der ikke her i Landet er saadanne Tilstande til Stede, at vi ikke kan undvære en Dødsstraf, selv om man betragter den som et Generalpræventiv; og for det andet tror jeg ikke meget paa, at den er et Generalpræventiv. Men her staar vi, som det ærede Medlem Hr. Elmquist rigtigt sagde, overfor en Trossag, en Skønssag, en Følelsessag: det ærede Medlem siger, at han tror meget paa, at Dødsstraffens Tilstedeværelse i Loven virker generalpræventivt, og jeg tror ikke meget derpaa.

Det ærede Medlem citerede en Bemærkning af en udenlandsk Professor, gaaende ud paa, at hvis man ikke havde Dødsstraffen, hvad skulde man saa gøre overfor den, der var dømt til livsvarigt Fængsel, og som gjorde Forsøg paa at dræbe en af sine Vogtere? I et saadant Tilfælde skulde Dødsstraffen dels virke som et yderste Straftillæg og dels som et Generalpræventiv.

At det sidste ikke er rigtigt, fremgaaar jo deraf, at det ikke er noget ukendt, at en Forbryder, som er idømt livsvarigt Fængsel, gør Forsøg paa at myrde en af sine Vogtere, udelukkende med det for Øje at blive dømt til Døden og henrettet. Dette taler saaledes stærkt imod, at der skulde være en saadan generalpræventiv Evne i Dødsstraffen, at man af den Grund maatte have den.

Og da der klæber denne Mulighed for at begaa en uoprettelig Fejl ved Dødsstraffens Anvendelse, mener jeg bestemt, at vi hellere bør sætte den ud. Vi kommer dog i den Henseende ikke til at leve i et Samfund, der er daarligere stillet end det, vi havde i Forvejen — her kan man i hvert Fald sige, at der sker ikke nogen Skade, for Dødsstraffen har faktisk været afskaffet her i Landet i mange Aar; naar der er blevet afsagt en Dødsdom, har det i de senere Aar været Dommerne fuldkommen bevidst, at den ikke vilde blive iværksat.

Hvad Tugthusstraffen angaar, behøver jeg vist ikke at indlade mig paa nogen Argumentation. Jeg vil udtale min Glæde og Tak overfor dem, der tidligere har holdt paa

Tugthusstraf, men nu har forladt den og erkendt, at det ikke er rigtigt at indrette en saadan særskilt Art af Fængselsstraf, og der kunde jo ikke være opnaaet mere end, at Tugthus var blevet en Afdeling af Fængselet.

Med Hensyn til den nærmere Ordning af Fængselsvæsenet er der i Lovforslagets § 33 en Bestemmelse, der lyder saaledes:

„Al Frihedsstraf udstaaes i Anstalter, der tilhører Staten eller dog staar under dens Styre.“

Dette anser jeg for at være den rigtige Ordning, og jeg mener, den bør gennemføres snarest muligt; jeg gaar imidlertid ind paa en Udsættelse af denne Sags Afgørelse for ikke nu at faa en Strid derom; som kunde forsinke Straffelovforslagets Gennemførelse. Indtil en ny Ordning træffes, skal Justitsministeriet i Henhold til det Ønske, som Udvalget har udtalt under Ændringsforslag Nr. 20 til Ikrafttrædelseslovforslaget, og som her er gentaget af det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, bestræbe sig for at tilvejebringe den størst mulige Ensartethed i Henseende til Strafafsoning i de kommunale Straffeanstalter.

Efter Lovforslagets § 51 skal der udfærdiges en Anordning om Strafafsoning, og her skal Justitsministeriet paase, at der opnaas den størst mulige Ensartethed. Det skal jeg indestaa for vil blive samvittighedsfuldt gjort, og derom tvivler nok heller ingen. Men der er heller ingen Tvivl om, at den bedste Ordning er, at alt Fængselsvæsen kommer ind under Statens Styre, og der er heller ingen Grund til at tro, at dette skulde blive dyrere end delvis at have kommunale Fængsler, og i hvert Fald tør jeg sige, at et mangelfuldt Fængselsvæsen i sine Konsekvenser paa mangfoldige Maader er det dyreste Fængselsvæsen, et Samfund kan have.

Nu kræves det jo med Energi, og det forekommer mig med Rette, at der skal være kvindelige Fangevogtere, kvindelige Arrestforvarere overalt til at bevogte og sørge for fængslede og arresterede Kvinder. Jeg tror ikke, dette lader sig gennemføre paa tilfredsstillende Maade, uden at hele Fængselsvæsenet kommer ind under Staten, og ogsaa af den Grund mener jeg, man maa være ivrig for at faa dette gennemført.

Et meget vigtigt Spørgsmaal i hele denne Sag er, i hvilket Omfang Straffen skal afsones i Fællesskab eller i Enrum, og her maa jeg sige, at det forekommer mig ganske udmærket, hvad Udvalget i denne Henseende foreslaar, nemlig at det i vidt